

Το ATHENS PRIDE παραδίδει μαθήματα ελληνικής παιδείας

Το Σάββατο 10 Ιούνη θα διεξαχθεί το 13ο pride της Αθήνας στην πλατεία Συντάγματος. Όλοι θα περιμένουμε πως θα ήταν μια μέρα κινηματικής ιστορίας και μνήμης που θα έδινε ορατότητα και χώρο σε όλες τις ανώμαλες ταυτότητες, που δεν χωράνε στην ετεροκανονική νόρμα που βιώνουμε καθημερινά, μια πορεία στην οποία θα παρελάσουν οι μεγαλύτεροι φόβοι και εφιάλτες των cis στρείτ ελλήνων ανδρών και των οικογενειών τους, μια εκδήλωση δηλαδή ενάντια σε αυτήν πατριαρχική κουλτούρα που είναι βαθιά ριζωμένη στην καρδιά του κάθε ελληναρά ομοφυλοφίλου, μισογύνη και τρανσφοβικού που μόνιμα θέλει να πειθαρχεί τα σώματα και τις επιθυμίες μας.

Στην πραγματικότητα, όμως, τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Το pride εδώ και 13 χρόνια επιβεβιώνεται μέσα από τη νόρμα που καταγγέλει ότι θέλει να σπάσει. Και αυτό φάνεται από το μονοθεματικό περιεχόμενό του, που κάθε χρόνο εντείνεται. Δίνοντας ορατότητα σε συγκεκριμένες ταυτότητες (κυρίως cis γκέι άνδρες, ταξικά και εθνικά προνομιούχων) –και αυτό είναι εμφανές από την επιτροπή που την αποτελούν κατά κόρον υποκείμενα που φέρουν τις ταυτότητες αυτές– στο pride κυριαρχεί το πρίσμα μιας ομοκανονικής λογικής που θέλει 'να μας εντάξει, να μας ενσωματώσει στην μεγάλη στρείτ αφήγηση και οικογένεια'. Να μας αναδείξει ως κανονικούς ανθρώπους που επιθυμούν να κάνουν οικογένειες πάντα στα πλαίσια της στρείτ μονογαμικής, πυρνικής οικογένειας. Και οι άλλες ταυτότητες (οι λεσβίες, οι τρανς, οι χοντρές, οι τσούλες κ.α.), αυτές έρχονται σε δεύτερη μοίρα, για να μην πούμε ότι συνιστούν ταυτότητες που δεν χωράνε σε διπόλα και άρα δεν υπάρχουν πουθενά στον δημόσιο λόγο του pride. Έτσι δημιουργείται ένα πλαίσιο που χωράει ουσιαστικά μια παρέλαση γκέι ανδρών που ελπίζουμε απλά ότι δεν θα προχωρά υπό τους ρυθμούς του ελληνικού εθνικού ύμνου.

Και η ελληνικότητα του pride δεν είναι κάτι που μας ξαφνίαζει άλλωστε. Καθώς φάνεται να υπάρχει μια σκόπιμη εμμονή να χρησιμοποιεί εθνικά σύμβολα στις αφίσες του (πχ παρθενώνας, θεά Αθηνά), το pride θυμίζει ότι είμαστε περήφανοι ποιύτηδες, αλλά έλληνες ποιύτηδες. Φέτος βέβαια με την πρώτη αφίσα που βγήκε στην ιστοσελίδα του pride να είναι ντυμένη στα γαλανόλευκα, η αισθητική συνάντηση μια νέα κορύφωση του εθνικοσπατιατικού εμετού. Σε αυτό το σημείο μπαίνει η απορία πως μπορούν να βρούνε χώρο υποκείμενα που δεν έχουν εθνικά ελληνικά προνόμια δηλαδή lgbtqi μετανάστες και μετανάστριες. Το φετινό σύνθημα «όλα είναι θέμα παιδείας» θα μπορούσαμε να πούμε ότι δίνει μια κάποια απάντηση σε αυτή την απορία: ας εξελληνιστούν και αυτοί/αυτές και φυσικά θα βρούνε χώρο. Άλλωστε δεν πρόκειται ακριβώς για φεστιβάλ σεβασμού σε κάθε βίωμα και την κοινωνική εμπειρία της ετερότητας γενικά. Βέβαια, δεν έμειναν μόνο στα εθνικά σύμβολα. Φέτος το pride γίνεται περισσότερο από ποτέ άλλοτε με τις ευλογίες του ελληνικού κράτους και τους λεγόμενους περήφανους μπάτσους του, οι οποίοι θα παρευρίσκονται έντοτοι στο φεστιβάλ. Τι άλλο έχουν να δούνε τα μάτια μας; Ίσως και περήφανους φασίστες; Μάλλον ξέχασε η διοργάνωση του pride την συμμετοχή της ελληνικής αστυνομίας στους τραμπουκισμούς και τις απέλασεις μεταναστριών, την κρατική συγκάλυψη των φασιστικών πογκρόμ του 2004 και του 2011, τις επιχειρήσεις «σκούπα» σε πιάτες εργατριών του σεξ και τον καθοριστικό του ρόλο στη σύλληψη και διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών το 2012 (και ο κατάλογος ρατσιστικής και σεξιστικής βίας δεν έχει σταματημό...). Το pride δεν δειχνεί να τα σκέφτεται όλα αυτά όταν αναγνωρίζει το κράτος μόνον ως το έδαφος για την κατοχύρωση των θεσμικών μας δικαιωμάτων, 'ξεχνώντας' ταυτόχρονα ότι είναι ο ίδιος μηχανισμός που κρίνει ποιες ζωές είναι παράνομες και ποιες όχι σε αυτή τη χώρα, ποιες αξίζουνε χαρτιά νομιμότητας (μπλε ταυτότητες) και ποιες όχι, κ.ο.κ.

Μέσα σε όλη αυτή την ξέφρενη γιορτή υπερηφάνειας, ξεχωριστή θέση έχουν και οι ΜΚΟ βέβαια. Άλλωστε, η ίδια η διοργάνωση του pride –αλλά και πολλών οργανώσεων lgbtqi– είναι δημιουργημένη σαν μια ΜΚΟ. Σε περιόδους κοινωνικής κρίσης, εξάλλου, οι ΜΚΟ είναι αυτες που θα ανακουφίσουν και θα καλύψουν τις ανάγκες των κοινωνικών ομάδων «που έχουν ανάγκη», με τις φιλανθρωπικές, φιλοζωικές και γενικότερα διάφορες άλλες φιλο-κάτι πρωτοβουλίες τους, συνιστώντας ένα προνομιακό πεδίο εκμετάλλευσης μιας απλήρωτης εργασίας στο βαθμό του ανθρωπισμού πάντα... Άλλα μην ξεχνάμε ότι και στο πλαίσιο της αύξησης της ανεργίας, οι ΜΚΟ μπορεί να αποτελούν μια σώητρια λύση για πολλούς-ές εργαζόμενους-ες, που μπορούν παράλληλα να επιδεικνύουν 'κοινωνικές ευαίσθησίες' αλλά και να πληρώνονται για την επίδειξη τους αυτήν. Κερασάκι στην τούρτα ότι όλα αυτά είναι δήθεν αυτοτελή, χωρίς πολιτική κατεύθυνση, παρά τις τεράστιες επιχορηγήσεις από το κράτος, τη 'φιλοξενία' από τον Δήμο Αθηναίων και την καθαρά πολιτική, δηλαδή την εθνική στην προκειμένη, κατεύθυνση του φεστιβάλ. Ο Καμίνης θα έχει για μια ακόμη φορά τη χαρά να κηρύξει την έναρξη της παρέλασης και να φάνει ο πιο καλός σύμμαχος της κοινότητας. Ο 'προοδευτικός και ανοιχτόμυαλος πολιτικός', μία μέρα το χρόνο, θα δώσει χώρο στις μειονότητες και θα υποστηρίξει τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα, ενώ τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου θα συνεχίσει να εφαρμόζει και να παράσχει βοήθεια στις πιο σκληρές πολιτικές, ενάντια σε άστεγους αλλά και μετανάστες, με τις επιχειρήσεις «σκούπα» στους μετανάστες/τριες, κρατώντας «καθαρό» το κέντρο της Αθήνας και γεμάτα τα στρατόπεδα κράτησης. Μήπως ο Καμίνης δεν ήταν η μία πλευρά εκείνου του τριγώνου της καταστολής, δίπλα στον τότε υπουργό Λοβέρδο και το ΚΕΕΛΠΝΟ (κι αυτό συμμετέχει στο pride φυσικά!), που συνέλαβαν και οδήγησαν τις οροθετικές στην διαπόμπευσή τους και ορισμένες από αυτές και στο θάνατο, προστατεύοντας όπως λέγανε τότε 'την ελληνική οικογένεια' από ζωές που μάλλον δεν άξιζαν να βιωθούν;

Δεν είναι λοιπόν μόνον ότι για κάποιες και κάποιους από εμάς, δεν μας είναι αρκετά τα ψήφουλα, τα κουτσουρεμένα δικαιώματα, που μας πετάει το ελληνικό κράτος. Δεν είναι μόνον ότι δεν μας φτάνει μια μέρα υπερηφάνειας, ότι θέλουμε ορατότητα σε όλους του δημόσιους χώρους, να πάρουμε πίσω τους δρόμους και τις πλατείες μας. Είναι και ότι θέλουμε να απαντάμε συλλογικά και δυναμικά σε όλα τα ομοφυλικά και τρανσφοβικά περιστατικά, όλη αυτήν την έμφυλη βία που βιώνουμε όπου βρεθούμε και όπου σταθούμε (στο σπίτι, στην οικογένεια, στο χώρο εργασίας), θέλουμε να κόψουμε τη φόρα σε όλους τους φασίστες, τους ρατσιστές και τους σεξιστές. Θέλουμε, στην τελική, ένα αυτο-οργανωμένο pride, εμπνευσμένο από τις κουήρ πολιτικές, με φεμινιστικές, αντικρατικές και αντιφασιστικές αιχμές.

μια Υπερήφανη απαίδευτη αδερφή